

Nr 128.

Av herr **Bengtsson** i Norup **m. fl.**, med förslag att nöjesskatten för föreställningar å de kungl. teatrarna må tillfalla nämnda teatrans kassor.

De kungl. teatrarna hava under en lång följd av år, antingen genom anslag eller på annat sätt omhuldats av staten. På samma gång som staten därmed har velat stödja och uppmuntra konsten och bildningssträvandena, har den också velat göra det möjligt för dessa teatrar att vara en motvikt emot den tendens som ofta kännetecknar somliga teatrar att vilja uppföra mindrevärdiga för att ej säga dåliga pjäser. Det är den ekonomiska sidan, som i de flesta fallen tyckes vara den avgörande. Inför de berättigade krav som framställas, att endast goda och värdefulla operor och teaterstycken böra förekomma på de kungl. teatrarna, är det lätt att förstå, att teaterledarne i många fall måste avstå från de s. k. »kassapjäserna» med risk att kassabrist uppstår.

Då nöjesskatten blev i lag fastställd, verkade denna helt naturligt förhöjda biljettpriser och därmed som följd att besökarnes antal i någon mån minskades, samt nedgång i inkomsterna. Om man än i princip gillar, att nöjesskatten går till vederbörande kommun, kan det dock ifrågasättas, huruvida det är rätt att tillämpa denna bestämmelse på de kungl. teatrarna. Detta särskilt med tanke på deras kulturella uppgifter, och att ingen kan göra sig någon ekonomisk vinst av verksamheten. Tvärtom är denna beroende av det anslag å 150,000 kronor som staten årligen beviljar. Dessutom har staten under årtionden betalat en årlig brandförsäkringsavgift för båda teatrarna uppgående till flera tiotusentals kronor och denna är i årets statsproposition upptagen till kronor 59,910. Att Stockholms stad samtidigt uppbär en årlig nöjesskatt, som uppgår till nästan lika stort belopp som detta statens utlägg, måste enligt vår mening vara en orättvisa som snarast möjligt bör upphöra. Enligt uppgift från kamrerarekontoren för sist förflutna räkenskapsår har operan till

Stockholms stad erlagt i nöjesskatt kronor 104,000 och Dramatiska teatrarna kronor 73,700, tillsammans kronor 177,700. Detta innebär att staten indirekt betalar till Stockholms stad en årlig skatt som närmar sig 200,000 kronor. Därtill har från teaterledningen uppgivits, att Stockholms stad så hårt håller på sin lagliga rätt till skatt, att när billighetsföreställningar givits för korporationer, högskoleelever och seminarister, har nöjesskatten mången gång beräknats efter de ordinarie priserna, och teatern därigenom själv fått betala en del av skatten. Att i stället låta denna oavkortad ingå i teatrarnas egna kassor öppnar möjligheter för teatrarnas ledning att än mera än som skett bliva i tillfälle att utvälja teaterstycken i ovan antydd riktning.

På grund av vad vi sålunda anfört hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta, att den nöjesskatt, som enligt gällande lag nu av såväl Kungl. Operan som Kungl. Dramatiska teatrarna årligen utbetalas till Stockholms stad, måtte tillfalla dessa teatrar egna kassor för att av dem användas för verksamheten. Den förändring i gällande författning som härför erfordras hemställa vi att vederbörande utskott måtte vidtaga.

Stockholm den 20 januari 1923.

Sv. Bengtsson
i Norup.

Arthur Engberg.

Johan Jönsson.

Bj. Holmgren.